

Ta dokument je mišljen zgolj kot dokumentacijsko orodje in institucije za njegovo vsebino ne prevzemajo nobene odgovornosti

► **B**

DIREKTIVA SVETA

z dne 3. oktobra 1989

o usklajevanju nekaterih zakonov in drugih predpisov držav članic o opravljanju dejavnosti razširjanja televizijskih programov

(89/552/EGS)

(EGT L 298 , 17.10.1989, s. 23)

spremenjena z:

		Uradni list	
	št.	stran	datum
► <u>M1</u> Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 97/36/ES z dne 30. junija 1997	L 202	60	30.7.1997

DIREKTIVA SVETA

z dne 3. oktobra 1989

**o usklajevanju nekaterih zakonov in drugih predpisov držav članic
o opravljanju dejavnosti razširjanja televizijskih programov**

(89/552/EGS)

SVET EVROPSKIH SKUPNOSTI JE

ob upoštevanju Pogodbe o ustanovitvi Evropske gospodarske skupnosti in zlasti členov 57(2) in 66 Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Komisije ⁽¹⁾,

v sodelovanju z Evropskim parlamentom ⁽²⁾,

ob upoštevanju mnenja Ekonomsko-socialnega odbora ⁽³⁾,

ker cilji Skupnosti, določeni v Pogodbi, vključujejo vzpostavitev še tesnejše zveze med narodi Evrope, gojenje poglobljenih odnosov med državami, ki so del Skupnosti, zagotavljanje gospodarskega in družbenega napredka njenih držav, ki naj bi bil cilj skupnih prizadevanj za odstranjevanje ovir, ki Evropo razdvajajo, spodbujanje nenehnega izboljševanja življenjskih pogojev evropskih narodov ter ohranjanje in krepitev miru in svobode;

ker Pogodba predvideva ustanovitev skupnega trga in odpravo ovir za prosti pretok storitev med državami članicami ter vzpostavitev sistema, ki bo preprečeval izkrivljanje konkurence na skupnem trgu;

ker so programske vsebine, ki se s pomočjo raznih tehnologij prenašajo preko meja, eden od načinov uresničevanja ciljev Skupnosti; ker je treba sprejeti ukrepe, ki bodo omogočili prehod od nacionalnih tržišč do skupnega tržišča programske produkcije in distribucije ter ustvarjali pogoje lojalne konkurence, ne da bi pri tem posegali v funkcijo televizijskih storitev, povezano z varovanjem javnega interesa;

ker je Svet Evrope sprejel Evropsko konvencijo o čezmejni televiziji;

ker Pogodba predvideva izdajanje direktiv za usklajevanje določb, ki bodo omogočale opravljanje dejavnosti samozaposlenih oseb;

ker razširjanje televizijskega programa v običajnih razmerah predstavlja storitev v smislu Pogodbe;

ker Pogodba predvideva prosti pretok vseh storitev, ki se navadno opravljajo proti plačilu, brez izključevanja na osnovi kulturne ali kake druge vsebine ter brez omejevanja državljanov držav članic, ki imajo dejavnosti registrirane v eni od držav Skupnosti, ki pa ni država tiste osebe, kateri so storitve namenjene;

ker ta pravica, ki velja za razširjanje programov in distribucijo televizijskih storitev, v pravu Skupnosti predstavlja tudi poseben izraz splošnejšega načela, namreč svobode izražanja, ki jo zagotavlja člen 10(1) Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, ki so jo ratificirale vse države članice; ker mora izdajanje direktiv o razširjanju in distribuiranju televizijskih programov zaradi tega zagotavljati njihov prosti pretok z vidika omenjenega člena, pri tem pa se lahko uporabljajo le omejitve iz odstavka 2 tega člena in iz člena 56(1) Pogodbe;

ker zakoni in drugi predpisi držav članic v zvezi z opravljanjem dejavnosti izdajateljcev televizijskih programov in kabelskih operaterjev vsebujejo neskladnosti, od katerih lahko nekateri ovirajo prosti pretok programskih vsebin znotraj Skupnosti in izkrivljajo konkurenco na skupnem trgu;

ker je treba v skladu s Pogodbo odpraviti vse takšne omejitve svobodnega opravljanja storitev razširjanja programskih vsebin znotraj Skupnosti;

⁽¹⁾ UL C 179, 17.7.1986, str. 4.

⁽²⁾ UL C 49, 22.2.1988, str. 53 in UL C 158, 26.6.1989.

⁽³⁾ UL C 232, 31.8.1987, str. 29.

▼B

ker mora biti takšno odpravljanje v tesni povezavi z usklajevanjem veljavnih zakonov; ker mora biti usklajevanje usmerjeno k temu, da se omogoči opravljanje zadevnih strokovnih dejavnosti ter, splošneje, prosti pretok informacij in idej znotraj Skupnosti;

ker je torej nujno in zadostno, da so vse programske vsebine skladne z zakonodajo tiste države članice, iz katere izvirajo;

ker direktiva določa minimalna pravila, nujna za zagotavljanje svobode razširjanja programskih vsebin; ker zaradi tega torej ne vpliva na odgovornost držav članic in njihovih pristojnih organov, ki zadeva organizacijo — vključno s sistemi podeljevanja dovoljenj, upravnih pooblastil in obdavčenja —, financiranje in programsko zasnovo; ker to ne zadeva neodvisnosti kulturnega dogajanja v državah članicah in ohranjanja kulturne raznolikosti znotraj Skupnosti;

ker je na skupnem trgu nujno, da so vse programske vsebine, ki nastajajo v Skupnosti in ki so namenjene sprejemu v Skupnosti, ter zlasti tiste, namenjene sprejemu v drugi državi članici, v skladu tako s pravom izvorne države članice, ki se uporablja za programske vsebine, namenjene sprejemu javnosti v tej državi članici, kakor z določbami te direktive;

ker zahteva, po kateri mora izvorna država članica preverjati, ali so programske vsebine skladne z nacionalno zakonodajo, ki jo usklajuje ta direktiva, glede na pravo Skupnosti zadostuje za zagotavljanje prostega pretoka programskih vsebin in ne predvideva drugotnega nadzora iz istih razlogov v državi članici sprejemnici; ker sme država članica izjemoma in v posebnih okoliščinah kljub temu začasno prekiniti prenašanje televizijskih programov;

ker morajo države članice nujno preprečiti sprejem kakršnega koli akta, ki bi utegnil škodovati prostemu pretoku in trgovanju s televizijskimi programskimi vsebinami ali spodbujati ustvarjanje prevladujočih položajev, zaradi katerih bi bila omejena pluralnost in svoboda televizijskega informiranja ter sektor informiranja v celoti;

ker ta direktiva, ki je omejena posebej na pravila razširjanja televizijskih programov, ne posega v obstoječe ali prihodnje akte Skupnosti o usklajevanju, zlasti tiste za izpolnjevanje obveznih zahtev v zvezi z zaščito potrošnikov ter poštenimi trgovinskimi transakcijami in lojalno konkurenco;

ker je usklajevanje kljub vsemu nujno za to, da se osebam in industrijam, ki proizvajajo programe s kulturnimi vsebinami, olajša izbiranje in izvajanje njihovih dejavnosti;

ker so minimalne zahteve za evropske avdiovizualne produkcije v zvezi z vsemi javnimi ali zasebnimi televizijskimi programi Skupnosti služile kot sredstvo za spodbujanje produkcije, neodvisne produkcije in distribucije v omenjenih industrijah ter so komplementarne z drugimi orodji, ki že spodbujajo doseganje istega cilja ali pa bodo v ta namen predlagana v prihodnje;

ker je torej nujno, da v državah članicah spodbujamo tržišča ustrezne velikosti za televizijske produkcije, ki bodo omogočila vračanje nujnih naložb, ne le z vzpostavljanjem splošnih pravil za odpiranje nacionalnih trgov, temveč tudi tako, da evropskim produkcijam, kadar je to izvedljivo in z ustreznimi sredstvi, namenjamo večinski delež v televizijskih programih vseh držav članic; ker bodo države članice med spremljanjem uresničevanja teh pravil in doseganja ciljev za Komisijo pripravile poročilo o uporabi deležev, v skladu s to direktivo rezerviranih za evropska dela in za neodvisne produkcije; ker je pri izračunavanju takšnih deležev treba upoštevati poseben položaj Helenske republike in Portugalske republike; ker mora Komisija o teh poročilih obvestiti druge države članice ter jim v primerih, ko je to ustrezno, dodati mnenje, v katerem upošteva zlasti napredek, dosežen v primerjavi s prejšnjimi leti, delež del, ki se oddajajo prvič, posebne okoliščine novih izdajateljtev televizijskih programov ter poseben položaj dežel z manjšo zmogljivostjo avdiovizualne produkcije ali z omejenim jezikovnim območjem;

▼B

ker je za te namene „evropska dela“ treba opredeliti tako, da to ne bo vplivalo na možnost držav članic, da v skladu s členom 3(1) postavijo natančnejšo opredelitev v zvezi z izdajatelji televizijskih programov pod njihovo jurisdikcijo, kar je v skladu s pravom Skupnosti, pri čemer se upoštevajo cilji te direktive;

ker je pomembno poiskati ustrezna orodja in postopke v skladu s pravom Skupnosti, bi bodo pospeševali izvajanje teh ciljev z namenom sprejemanja primernih ukrepov, ki bodo krepili delovanje in razvoj evropske avdiovizualne produkcije in distribucije, še zlasti v deželah z manjšo zmogljivostjo avdiovizualne produkcije ali z omejenim jezikovnim območjem;

ker je nacionalne sheme pomoči za razvoj evropske produkcije mogoče uporabiti vselej, kadar so v skladu s pravom Skupnosti;

ker bodo prizadevanja, če so izvedljiva, za določen delež programskih vsebin neodvisne produkcije, ki jih ustvarijo producenti, neodvisni od izdajateljev televizijskih programov, spodbujala nove vire televizijske produkcije, zlasti nastanek malih in srednje velikih podjetij; ker bodo ustvarila nove možnosti in prostor za trženje ustvarjalnih potencialov na področju poklicev v kulturi; ker morajo države članice pri opredelitvi koncepta neodvisnega producenta upoštevati ta cilj in nameniti ustrezno pozornost malim in srednje velikim producentom ter omogočiti avtorizacijo finančne udeležbe s strani koprodukcijskih odvisnih družb televizijskih organizacij;

ker so za države članice nujni ukrepi, ki bodo zagotovili, da med prvim prikazovanjem dela v kinematografu in njegovim prvim prikazovanjem na televiziji preteče določeno časovno obdobje;

ker imajo države članice zato, da bi vodile aktivno politiko zaščite določenega jezika, proste roke pri določanju natančnejših ali strožjih pravil zlasti na osnovi jezikovnih meril, če so takšna pravila v skladu s pravom Skupnosti in zlasti če se ne uporabljajo za prenašanje programskih vsebin, ki izvirajo iz drugih držav članic;

ker je za zagotavljanje popolne in pravilne zaščite interesov potrošnikov kot televizijskih gledalcev nujno, da za televizijsko oglaševanje velja določeno število minimalnih pravil in norm ter da države članice ohranijo pravico, da določijo natančnejša ali strožja pravila ali da v določenih okoliščinah za izdajatelje televizijskih programov pod njihovo jurisdikcijo postavijo drugačne pogoje;

ker morajo biti države članice sposobne z obveznim upoštevanjem prava Skupnosti in v zvezi s programi, ki so namenjeni samo nacionalnemu ozemlju in ki se posredno ali neposredno ne dajo sprejemati v eni ali več državah članicah, določiti drugačne pogoje za oglaševalne vloške in drugačne omejitve obsega oglaševanja, da bi tako podpirale prav te programe;

ker je nujno prepovedati vsakršno televizijsko oglaševanje cigaret in drugih tobačnih izdelkov, vključno s posrednimi oblikami oglasov, ki tobačnega izdelka sicer ne omenjajo neposredno, a skušajo prepoved oglaševanja zaobiti z uporabo imen blagovnih znamk, simbolov ali drugih značilnih lastnosti bodisi tobačnih izdelkov bodisi podjetij, katerih poznane ali pogloblitve dejavnosti vključujejo proizvodnjo ali prodajo takšnih izdelkov;

ker je prav tako nujno prepovedati vsakršno televizijsko oglaševanje zdravil in zdravljenja, ki jih je mogoče dobiti le na recept v tisti državi članici, pod katere jurisdikcijo je izdajatelj televizijskega programa, ter uvesti stroga merila v zvezi s televizijskim oglaševanjem alkoholnih izdelkov;

ker je zaradi rastočega pomena sponzorstva pri financiranju programov treba določiti ustrezna pravila;

ker je treba tudi nujno uvesti pravila za zaščito fizičnega, duševnega in moralnega razvoja mladoletnikov v zvezi s programskimi vsebinami in televizijskim oglaševanjem;

▼B

ker je kljub temu, da so izdajatelji televizijskih programov običajno dolžni zagotoviti, da njihovi programi dejstva in dogodke predstavljajo pošteno, prav tako pomembno, da zanje veljajo posebne obveznosti v zvezi s pravico do odgovora ali enakovrednimi pravnimi sredstvi, tako da lahko vsaka oseba, katere zakoniti interesi so bili oškodovani s trditvijo, podano med predvajanjem televizijskih programskih vsebin, učinkovito uresničuje takšno pravico ali pravno sredstvo,

SPREJEL NASLEDNJO DIREKTIVO:

POGLAVJE I

Opredelitve

Člen 1

V tej direktivi imajo uporabljeni izrazi naslednji pomen:

- (a) „razširjanje televizijskih programskih vsebin“ pomeni prvo prenašanje televizijskih programov, namenjenih javnosti, po žici ali po zraku, vključno z oddajanjem po satelitu v nekodirani ali kodirani obliki. Vključuje posredovanje programskih vsebin med podjetji z namenom rednega posredovanja javnosti. Ne vključuje komunikacijskih storitev, ki posamezne informacije ali druga sporočila posredujejo na zahtevo posameznikov, denimo telekopiranje, elektronske banke podatkov in druge podobne storitve;

▼M1

- (b) „izdajatelj televizijskega programa“ pomeni fizično ali pravno osebo, ki je uredniško odgovorna za sestavo televizijskih programov v smislu točke (a) in ki te programe prenaša ali jih zanj prenašajo tretje osebe;
- (c) „televizijsko oglaševanje“ pomeni vsako obliko obvestila, ki ga javno ali zasebno podjetje oddaja bodisi za plačilo ali podobno nadomestilo bodisi v samopromocijske namene in ki zadeva trgovino, poslovno dejavnost, obrt ali stroko in je namenjena spodbujanju preskrbe z blagom in storitvami, vključno z nepremičninami ali pravicami in obveznostmi, za plačilo;

▼B

- **M1** (d) ◀ „prikrito oglaševanje“ pomeni besedno ali slikovno predstavljanje blaga, storitev, imena, blagovne znamke ali dejavnosti proizvajalca blaga ali izvajalca storitev v programih, kadar takšno predstavljanje izdajatelju televizijskega programa služi kot oglaševanje in bi utegnilo zavajati javnost glede svoje narave. Takšno predstavljanje velja za namerno zlasti tedaj, kadar se opravlja za plačilo ali podobno nadomestilo;
- **M1** (e) ◀ „sponzorstvo“ pomeni vsak prispevek, ki ga javno ali zasebno podjetje, ki samo ne opravlja dejavnosti razširjanja televizijskega programa ali produkcije avdiovizualnih del, prispeva k financiranju televizijskih programov zaradi promoviranja svojega imena, blagovne znamke, celostne podobe, dejavnosti ali proizvodov;

▼M1

- (f) „televizijska prodaja“ pomeni neposredne ponudbe, ki se javnosti predvajajo zaradi spodbujanja preskrbe z blagom ali storitvami, vključno z nepremičninami ali pravicami in dolžnostmi, za plačilo.

▼ **B**

POGLAVJE II

Splošne določbe

▼ **M1***Člen 2*

1. Vsaka država članica zagotovi, da so vse televizijske programske vsebine, ki jih oddajajo izdajatelji televizijskih programov pod njeno sodno pristojnostjo, skladne s pravili sistema zakonov, ki se uporabljajo za programe, namenjene javnosti v tej državi članici.
2. Za namene te direktive so izdajatelji pod sodno pristojnostjo države članice:
 - izdajatelji televizijskih programov, ki so ustanovljeni v tej državi članici v skladu z odstavkom 3,
 - izdajatelji televizijskih programov, za katere se uporablja odstavek 4.
3. Za namene te direktive se šteje, da je izdajatelj televizijskega programa ustanovljen v določeni državi članici, kadar:
 - (a) ima svoj sedež v tej državi članici in se uredniške odločitve v zvezi s programskimi shemami sprejemajo v tej državi članici;
 - (b) če ima svoj sedež v eni državi članici, uredniške odločitve v zvezi s programskimi shemami pa se sprejemajo v drugi državi članici, se šteje, da je izdajatelj televizijskega programa ustanovljen v tisti državi članici, v kateri dela pretežni del delovne sile, ki je potrebna za opravljanje dejavnosti razširjanja televizijskega programa; če večji delež delovne sile, ki je potrebna za opravljanje dejavnosti razširjanja televizijskega programa, dela v obeh državah članicah, se šteje, da je izdajatelj televizijskega programa ustanovljen v tisti državi članici, v kateri ima svoj sedež; če večji delež delovne sile, ki je potrebna za opravljanje dejavnosti razširjanja televizijskega programa, ne dela v nobeni od držav članic, se šteje, da je izdajatelj televizijskega programa ustanovljen v tisti državi članici, v kateri je začel razširjati program v skladu s pravnim redom te države članice, če vzdržuje trdno in učinkovito povezavo z gospodarstvom te države članice;
 - (c) če ima izdajatelj televizijskega programa svoj sedež v eni državi članici, uredniške odločitve v zvezi s programskimi shemami pa se sprejemajo v tretji državi ali obratno, se šteje, da je izdajatelj televizijskega programa ustanovljen v zadevni državi članici, če večji delež delovne sile, ki je potrebna za opravljanje dejavnosti razširjanja televizijskega programa, dela v tej državi članici.
4. Šteje se, da izdajatelji televizijskih programov, za katere se določbe odstavka 3 ne uporabljajo, spadajo pod sodno pristojnost države članice v naslednjih primerih:
 - (a) uporabljajo frekvenco, ki jo daje na voljo ta država članica;
 - (b) čeprav ne uporabljajo frekvence, ki jo daje na voljo ta država članica, uporabljajo satelitsko zmogljivost, ki pripada tej državi članici;
 - (c) čeprav ne uporabljajo niti frekvence, ki jo daje na voljo ta država članica, niti satelitske zmogljivosti, ki ji pripada, pa uporabljajo satelitsko priključitev, ki je v tej državi članici.
5. Če vprašanja sodne pristojnosti države članice ni mogoče določiti v skladu z odstavkoma 3 in 4, spada izdajatelj televizijskega programa pod sodno pristojnost tiste države, v kateri je ustanovljen v smislu člena 52 in naslednjih členov Pogodbe o ustanovitvi Evropske skupnosti.
6. Ta direktiva se ne uporablja za programe, ki so namenjeni izključno sprejemu v tretjih državah in ki jih javnost v eni ali več državah članicah posredno ali neposredno ne sprejema.

▼B

Člen 2a

1. Države članice zagotovijo svobodo sprejemanja televizijskih programov iz drugih držav članic in ne omejujejo njihovega prenašanja na svojem ozemlju iz razlogov, ki spadajo na področja, ki jih usklajuje ta direktiva.
2. Države članice smejo začasno odstopati od odstavka 1, če so izpolnjeni naslednji pogoji:
 - (a) televizijski program, ki prihaja iz druge države članice, očitno, resno in huje krši člen 22 (1) ali (2) in/ali člen 22a;
 - (b) v zadnjih 12 mesecih je izdajatelj televizijskega programa določbo (določbe) iz točke (a) kršil vsaj še v dveh primerih;
 - (c) zadevna država članica je izdajatelja televizijskega programa in Komisijo pisno obvestila o domnevnih kršitvah in o ukrepih, ki jih namerava sprejeti, če se takšna kršitev ponovi;
 - (d) posvetovanja z državo članico, ki oddaja, in s Komisijo se v 15 dneh od obvestila iz točke (c) niso končala z mirno poravnavo, domnevna kršitev pa ostaja.

Komisija v dveh mesecih po tem, ko so jo države članice obvestile o sprejetih ukrepih, odloči, ali so ti ukrepi skladni s pravom Skupnosti. Če Komisija odloči, da niso, bo morala država članica nemudoma opustiti zadevne ukrepe.

3. Odstavek 2 ne vpliva na noben postopek, pravno sredstvo ali sankcijo, ki se uporablja za zadevne kršitve v državi članici, pod katere sodno pristojnostjo je zadevni izdajatelj televizijskega programa.

Člen 3

1. Države članice lahko od izdajateljev televizijskih programov pod njihovo sodno pristojnostjo zahtevajo, da na področjih, ki jih ureja ta direktiva, izpolnjujejo natančnejša in strožja pravila.
2. Države članice lahko v okviru svoje zakonodaje z ustreznimi sredstvi zagotovijo, da izdajatelji televizijskih programov pod njihovo sodno pristojnostjo učinkovito izpolnjujejo določbe te direktive.
3. Ukrepi obsegajo ustrezne postopke, s katerimi se lahko neposredno prizadete tretje osebe, vključno z državljanji drugih držav članic, pritožijo na pristojne sodne ali druge organe in zahtevajo dejansko izpolnjevanje nacionalnih predpisov.

Člen 3a

1. Vsaka država članica sme sprejeti ukrepe v skladu s pravom Skupnosti, s katerimi zagotovi, da izdajatelji televizijskih programov pod njeno sodno pristojnostjo ne razširjajo tistih dogodkov, ki v tej državi članici veljajo za dogodke velikega družbenega pomena, na ekskluzivni osnovi, s čimer bi večji delež javnosti v tej državi članici prikrajšali za možnost spremljanja takšnih dogodkov prek neposrednega prenosa ali prek poznejšega prenosa na brezplačni televiziji. Če stori tako, mora zadevna država članica sestaviti seznam določenih nacionalnih ali drugih dogodkov, ki zanj veljajo kot dogodki velikega družbenega pomena. To stori jasno in pregledno ter pravočasno in učinkovito. Pri tem zadevna država članica določi tudi to, ali morajo biti takšni dogodki dostopni v celotnem ali delnem neposrednem prenosu, ali v primerih, ko je to potrebno aliprimerno iz objektivnih razlogov javnega interesa, v celotnem ali delnem poznejšem prenosu.
2. Države članice Komisijo takoj obvestijo o vsakem ukrepu, ki so ga ali ga bodo sprejele v skladu z odstavkom 1. Komisija v treh letih od dneva obvestila preveri, ali so takšni ukrepi skladni s pravom Skupnosti in o njih obvesti druge države članice. Komisija zaprosi za mnenje odbora, ki je bil ustanovljen v skladu s členom 23a. Sprejete ukrepe

▼ **M1**

takoj objavi v *Uradnem listu Evropskih skupnosti*, najmanj enkrat letno pa objavi tudi konsolidirani seznam ukrepov, ki so jih sprejele države članice.

3. Države članice z ustreznimi sredstvi v skladu s svojimi zakonodajami zagotovijo, da izdajatelji televizijskih programov pod njihovo sodno pristojnostjo ne izvajajo ekskluzivnih pravic, ki so jih ti izdajatelji televizijskih programov kupili po datumu objave te direktive, s čimer bi večji delež javnosti v drugi državi članici prikrajšali za možnost spremljanja dogodkov, ki jih je ta druga država članica določila v skladu s predhodnimi odstavki, bodisi v celotnem ali delnem neposrednem prenosu bodisi v primerih, ko je to potrebno ali primerno iz objektivnih razlogov javnega interesa, v celotnem ali delnem poznejšem prenosu na brezplačni televiziji, kar je ta druga država določila v skladu z odstavkom 1.

▼ **B**

POGLAVJE III

Spodbujanje distribucije in produkcije televizijskih programov*Člen 4*

1. Države članice z ustreznimi sredstvi zagotovijo, da v primerih, ko je to izvedljivo, izdajatelji televizijskih programov rezervirajo za evropska dela v smislu člena 6 večinski delež svojega oddajnega časa, v katerega ni vštet čas, namenjen novicam, športnim prireditvam, igram, oglaševanju ► **M1**, storitvam teleteksta in televizijski prodaji ◀. Ta delež, ki zadeva odgovornost izdajatelja televizijskega programa do gledalcev v zvezi z informativnimi, izobraževalnimi, kulturnimi in razvedrilnimi vsebinami, je treba doseči postopoma, in sicer na osnovi ustreznih meril.

2. Kadar deleža iz odstavka 1 ni mogoče doseči, le-ta ne sme biti nižji od povprečja zadevne države članice za leto 1998.

Kljub temu se glede na Helensko republiko in Portugalsko republiko leto 1988 nadomesti z letom 1990.

3. Od 3. oktobra 1991 naprej države članice Komisiji vsaki dve leti pošljejo poročilo o uporabi tega člena in člena 5.

To poročilo vključuje zlasti statistični prikaz doseganja deleža iz tega člena in iz člena 5 za vsakega od televizijskih programov, ki spada pod jurisdikcijo zadevne države članice, razloge za nedoseganje tega deleža v posameznih primerih ter ukrepe, ki so bili sprejeti ali so predvideni za doseganje tega deleža.

Komisija o poročilih obvesti druge države članice in Evropski parlament ter svojemu obvestilu v primerih, ko je to ustrezno, da mnenje. Komisija zagotovi izvajanje tega člena in člena 5 v skladu z določbami Pogodbe. Komisija sme v svojem mnenju upoštevati zlasti napredek, dosežen v primerjavi s prejšnjimi leti, delež del, ki se oddajajo prvič, posebne okoliščine novih izdajateljev televizijskih programov ter poseben položaj dežel z manjšo zmogljivostjo avdiovizualne produkcije ali z omejenim jezikovnim območjem.

4. Svet oceni izvajanje tega člena na podlagi poročila Komisije, opremljenega s poljubnimi primeri, ki bi jih bilo po njenem mnenju primerno pregledati, najkasneje do konca petega leta šteto od sprejema te direktive.

V ta namen poročilo Komisije na osnovi informacij, ki so jih države članice posredovale v skladu s členom 3, upošteva zlasti dogajanja na tržišču Skupnosti in v mednarodnem prostoru.

Člen 5

Države članice z ustreznimi sredstvi zagotovijo, da v primerih, ko je to izvedljivo, izdajatelji televizijskih programov vsaj 10 % svojega oddajnega časa, v katerega ni vštet čas, namenjen novicam, športnim prireditvam, nagradnim igram, oglaševanju ► **M1**, storitvam teleteksta in

▼B

televizijski prodaji ◀, rezervirajo za evropska dela, ali namesto tega po lastni presoji posamezne države članice najmanj 10 % svojega programskega proračuna evropskim delom, ki jih ustvarijo producenti, neodvisni od izdajateljev televizijskih programov. Ta delež, ki zadeva odgovornost izdajatelja televizijskega programa do gledalcev v zvezi z informativnimi, izobraževalnimi, kulturnimi in razvedrilnimi vsebinami, je treba doseči postopoma, in sicer na osnovi ustreznih meril; doseči ga je treba tako, da se primeren delež nameni novim delom, pomeni delom, ki se prenašajo v obdobju petih let po njihovi produkciji.

Člen 6

1. V smislu tega poglavja pomeni izraz „evropska dela“:

▼M1

(a) dela z izvorom iz držav članic;

▼B

(b) dela s izvorom iz evropskih tretjih držav, ki so podpisnice Evropske konvencije o čezmejni televiziji Sveta Evrope in ki izpolnjujejo pogoje iz odstavka 2;

(c) dela s izvorom iz drugih evropskih tretjih držav, ki izpolnjujejo pogoje iz odstavka 3.

▼M1

Uporaba določb (b) in (c) je odvisna od del z izvorom iz držav članic, za katera ne veljajo diskriminacijski ukrepi v zadevnih tretjih državah.

▼B

2. Dela iz odstavka 1(a) in (b) so dela, ki jih ustvarijo zlasti avtorji in sodelavci, stanujoči v eni ali več državah iz odstavka 1(a) in (b), če so skladna z enim od naslednjih pogojev:

(a) ustvarili so jih eden ali več producentov, ki imajo dejavnosti registrirane v eni ali več takšnih državah; ali

(b) proizvodnjo del nadzirajo ali dejansko kontrolirajo eden ali več producentov, ki imajo dejavnosti registrirane v eni ali več takšnih državah; ali

(c) prispevek koproducentov iz takšnih držav k skupnim koprodukcijskim stroškom je prevladujoč, koprodukcije pa ne kontrolirajo eden ali več producentov, ki imajo dejavnosti registrirane izven takšnih držav.

▼M1

3. Dela iz odstavka 1(c) so dela, ki jih izključno ali v koprodukciji s producenti, ki so ustanovljeni v eni ali več državah članicah, ustvarijo producenti, ki so ustanovljeni v eni ali več evropskih tretjih državah, s katerimi je Skupnost sklenila sporazume na področju avdiovizualnega sektorja, če takšna dela ustvarijo zlasti avtorji in sodelavci, stanujoči v eni ali več evropskih državah.

4. Dela, ki niso evropska dela v smislu odstavka 1, ampak so dela, ki so nastala v okviru dvostranskih koprodukcijskih pogodb, sklenjenih med državami članicami in tretjimi državami, se štejejo za evropska dela takrat, kadar koproducenti iz Skupnosti prispevajo večinski delež skupnih stroškov produkcije in kadar produkcije ne nadzira eden ali več producentov, ki so ustanovljeni zunaj ozemlja držav članic.

▼B

►M1 5. ◀ Dela, ki niso evropska dela v smislu ►M1 odstavkov 1 in 4 ◀, temveč jih ustvarijo zlasti avtorji in sodelavci, stanujoči v eni ali več državah članicah, se štejejo za evropska dela v obsegu, ki ustreza deležu prispevka koproducentov Skupnosti k skupnim produkcijskim stroškom.

▼M1*Člen 7*

Države članice zagotovijo, da izdajatelji televizijskih programov pod njihovo sodno pristojnostjo filmskih del ne predvajajo zunaj terminov, dogovorjenih z imetniki pravic.

▼ **B***Člen 9*

To poglavje se ne uporablja za izdajatelje televizijskih programov, ki so namenjeni lokalnim občinstvom in ki niso del nacionalne mreže.

▼ **B**

POGLAVJE IV

▼ **M1****Televizijsko oglaševanje, sponzorstvo in televizijska prodaja***Člen 10*

1. Televizijsko oglaševanje in televizijska prodaja morata biti jasno razpoznavna kot takšna in morata biti z optičnimi oziroma akustičnimi sredstvi povsem ločena od drugih delov programske sheme.
2. Izolirani oglaševalni vložki in vložki televizijske prodaje morajo ostati izjema.
3. Oglaševanje in televizijska prodaja ne smeta uporabljati tehnik, ki vplivajo na podzavest.
4. Prikrito oglaševanje in prikrita televizijska prodaja sta prepovedana.

Člen 11

1. Oglasi in vložki televizijske prodaje se vstavljajo med posamezne oddaje. Če so pogoji iz členov 2 do 5 izpolnjeni, smejo biti oglasi in vložki televizijske prodaje vstavljeni tudi v oddaje, vendar tako, da se ob upoštevanju naravnih premorov ter trajanja in narave oddaj ne posega niti v njihovo celovitost in pomen niti v pravice imetnikov pravic.
2. Pri oddajah, sestavljenih iz samostojnih delov, ali pri športnih in drugih podobno strukturiranih dogodkih in prireditvah, ki vsebujejo presledke, se oglasi in vložki televizijske prodaje predvajajo le med posameznimi deli ali v presledkih.
3. Predvajanje avdiovizualnih del, kot so igrani filmi in televizijski filmi (pri čemer so izvzete nadaljevanke, nanizanke, lažje zabavne oddaje in dokumentarci), ki trajajo več kot 45 minut, se sme prekiniti samo enkrat v vsakem trajanju 45 minut. Nadaljnja prekinitve je dovoljena samo v primeru, če delo traja vsaj 20 minut dlje od dveh ali več polnih trajanj 45 minut.
4. Kadar oglasi in vložki televizijske prodaje prekinjajo oddaje, ki niso vključene v odstavek 2, mora med vsakim naslednjim oglaševalskim premorom preteči najmanj 20 minut oddaje.
5. Oglasi in vložki televizijske prodaje se ne predvajajo v prenosih verskih obredov. Poročil in aktualnoinformativnih oddaj, dokumentarcev, verskih in otroških oddaj, ki trajajo manj kot 30 minut, se ne prekinja z oglasi ali vložki televizijske prodaje. Če takšne oddaje trajajo 30 minut ali več, zanje veljajo določbe prejšnjih členov.

▼ **B***Člen 12*▼ **M1**

Televizijsko oglaševanje in televizijska prodaja ne smeta:

▼ **B**

- (a) škodljivo vplivati na spoštovanje človekovega dostojanstva;
- (b) vsebovati nikakršne diskriminacije na podlagi rase, spola ali državljanstva;

▼ B

- (c) biti žaljivo do verskih ali političnih prepričanj;
- (d) spodbujati vedenja, škodljivega zdravju in varnosti;
- (e) spodbujati vedenja, škodljivega varstvu okolja.

▼ M1*Člen 13*

Vse oblike televizijskega oglaševanja in televizijske prodaje cigaret in drugih tobačnih proizvodov so prepovedane.

▼ B*Člen 14*

► **M1** 1. ◀ Televizijsko oglaševanje zdravil in zdravljenja, ki jih je mogoče dobiti le na recept v tisti državi članici, pod katere jurisdikcijo je izdajatelj televizijskega programa, je prepovedano.

▼ M1

2. Televizijska prodaja medicinskih proizvodov, za katere velja dovoljenje za trženje v smislu direktive Sveta 65/65/EGS z dne 26. januarja 1965 o približevanju zakonov in drugih predpisov o medicinskih proizvodih ⁽¹⁾, ter televizijska prodaja storitev zdravljenja sta prepovedana.

▼ B*Člen 15***▼ M1**

Televizijsko oglaševanje in televizijska prodaja alkoholnih pijač morata izpolnjevati naslednja merila:

▼ B

- (a) ne sme biti namenjeno posebej mladoletnikom in še zlasti ne sme prikazovati mladoletnikov, ki takšne pijače uživajo;
- (b) ne sme povezovati uživanja alkohola s povečano telesno zmogljivostjo ali z vožnjo;
- (c) ne sme ustvarjati videza, da uživanje alkohola prispeva k uspehom v družabnem in spolnem življenju;
- (d) ne sme poudarjati, da ima alkohol zdravilne učinke ali da je poživilo, pomirilo ali sredstvo za reševanje osebnih težav;
- (e) ne sme spodbujati nezmernega uživanja alkohola ter vzdržnosti ali zmernega pitja predstavljati v negativni luči;
- (f) ne sme poudarjati visoke vsebnosti alkohola kot posebne kakovosti pijač.

Člen 16

► **M1** 1. ◀ Televizijsko oglaševanje ne sme moralno ali fizično škodovati mladoletnikom in mora biti zaradi tega skladno z naslednjimi merili za njihovo zaščito:

- (a) ne sme neposredno prigovarjati mladoletnikom, naj kupijo proizvod ali storitev, pri čemer bi izkoriščali njihovo neizkušenost ali lahkovernost;
- (b) ne sme neposredno spodbujati mladoletnikov ali prepričevati njihovih staršev, naj kupijo blago ali storitve, ki se oglašujejo;
- (c) ne sme izkoriščati posebnega zaupanja, ki ga mladoletniki gojijo do svojih staršev, učiteljev ali drugih oseb;
- (d) ne sme brez razloga prikazovati mladoletnikov v nevarnih situacijah.

▼ M1

2. Televizijska prodaja mora izpolnjevati zahteve iz odstavka 1 in poleg tega ne sme spodbujati mladoletnikov k sklepanju pogodb za prodajo ali najem blaga ali storitev.

⁽¹⁾ UL 22, 9.2.1965, str. 369. Direktiva, kakor je bila nazadnje spremenjena z Direktivo 93/39/EGS (UL L 214, 24.8.1993, str. 22).

▼ **B***Člen 17*

1. Sponzorirani televizijski programi morajo ustrezati naslednjim zahtevam:
 - (a) sponzor v nobenem primeru ne sme vplivati na vsebino in razvrščanje sponzoriranih programov na takšen način, da bi posegal v odgovornost in uredniško neodvisnost izdajatelja televizijskega programa v zvezi s programi;
 - (b) na začetku ali na koncu morajo biti jasno označeni kot takšni, in sicer z imenom oziroma logotipom sponzorja;
 - (c) ne smejo spodbujati nakupa ali najema proizvodov in storitev sponzorja ali tretje osebe, kar bi pomenilo zlasti posebno reklamiranje takšnih proizvodov ali storitev.

▼ **M1**

2. Televizijskih programov ne smejo sponzorirati podjetja, katerih glavna dejavnost je izdelava ali prodaja cigaret in drugih tobačnih izdelkov.
3. Sponzorstvo televizijskih programov s strani podjetij, katerih dejavnosti vključujejo izdelavo ali prodajo zdravil in zdravljenja, sme reklamirati ime ali podobo podjetja, ne sme pa reklamirati določenih zdravil ali zdravljenj, ki jih je mogoče dobiti le na recept v državi članici, pod katere sodno pristojnostjo je izdajatelj televizijskega programa.

▼ **B**

- **M1** 4. ◀ Poročila in aktualno-informativne oddaje se ne smejo sponzorirati.

▼ **M1***Člen 18*

1. Delež oddajnega časa, namenjenega vložkom televizijske prodaje, oglaševalnim vložkom in drugim oblikam oglaševanja, pri čemer so izvzeta izložbena okna televizijske prodaje v smislu člena 18a, ne sme presegati 20 % dnevnega oddajnega časa. Oddajni čas za oglaševalne vložke ne sme presegati 15 % dnevnega oddajnega časa.
2. Delež oglaševalnih vložkov in vložkov televizijske prodaje v eni uri ne sme presegati 20 %.
3. Za namene tega člena oglaševanje ne vključuje:
 - napovedi, ki jih izdajatelj televizijskega programa opravlja v zvezi s svojimi lastnimi programskimi vsebinami ali pomožnimi proizvodi, ki izhajajo neposredno iz njih;
 - javnih napovedi in dobrodelnih pozivov, ki se razširjajo brezplačno.

Člen 18a

1. Izložbena okna, namenjena televizijski prodaji, ki se predvajajo po kanalu, ki ni namenjen izključno televizijski prodaji, morajo neprekinjeno trajati najmanj 15 minut.
2. Največje število oken na dan je osem. Njihovo skupno trajanje ne sme presegati tri ure na dan. Z optičnimi in akustični sredstvi morajo biti jasno označena kot izložbena okna televizijske prodaje.

Člen 19

Poglavja I, II, IV, V, VI, VIa in VII se smiselno uporabljajo za kanale, ki so namenjeni izključno televizijski prodaji. Oglaševanje na takšnih kanalih je dovoljeno v dnevnih mejah, določenih v členu 18(1). Člen 18 (2) se ne uporablja.

▼ **M1***Člen 19a*

Poglavja I, II, IV, V, VI, VIa in VII se smiselno uporabljajo za kanale, ki so namenjeni izključno samopromociji. Druge oblike oglaševanja na takšnih kanalih so dovoljene v mejah, določenih v členu 18(1) in (2). Zlasti za to določbo velja pregled, ki ga določa člen 26.

Člen 20

Ne glede na člen 3 smejo države članice s potrebnim upoštevanjem prava Skupnosti določiti pogoje, drugačne od tistih, določenih v členu 11(2) do (5) ter členih 18 in 18a o izdajateljih televizijskih programov, ki so namenjeni le nacionalnemu ozemlju in ki jih občinstvo ne more sprejemati posredno ali neposredno v eni ali več drugih državah članicah.

▼ **B**

POGLAVJE V

▼ **M1****Zaščita mladoletnikov in javnega reda***Člen 22*

1. Države članice sprejmejo ustrezne ukrepe, s katerimi zagotovijo, da programi izdajateljev televizijskih programov pod njihovo sodno pristojnostjo ne vključujejo nobenih vsebin, ki bi resno škodovale telesnemu, duševnemu ali moralnemu razvoju mladoletnikov, zlasti takšnih vsebin, ki vsebujejo pornografijo ali neupravičeno nasilje.
2. Ukrep, določen v odstavku 1, velja tudi za druge programske vsebine, ki bi utegnile škodovati telesnemu, duševnemu ali moralnemu razvoju mladoletnikov, razen kadar se z izbranim časom razširjanja ali s tehničnimi sredstvi zagotovi, da mladoletniki na območju prenosa v normalnih razmerah ne bodo videli ali slišali takšnih vsebin.
3. Države članice tudi vselej, kadar se takšne oddaje prenašajo v nekodirani obliki, zagotovijo, da je pred njimi akustično opozorilo ali da so ves čas trajanja označene z vizualnim simbolom.

Člen 22a

Države članice zagotovijo, da programske vsebine ne vsebujejo nobenega spodbujanja k sovražstvu na podlagi rase, spola, veroizpovedi ali narodnosti.

Člen 22b

1. Komisija v poročilu iz člena 26 nameni poseben pomen uporabi tega poglavja.
2. Komisija v enem letu od objave te direktive opravi v povezavi s pristojnimi organi države članice raziskavo možnih prednosti in pomanjkljivosti nadaljnjih ukrepov, da bi tako omogočila nadzor staršev ali skrbnikov nad programskimi vsebinami, ki jih mladoletniki smejo gledati. Ta študija mora med drugim upoštevati naslednje:
 - zahteva po tem, da morajo biti novi televizijski sprejemniki opremljeni s tehnično napravo, s katero lahko starši ali skrbniki izločijo določene programske vsebine,
 - vzpostavitev primernih sistemov gledanosti,
 - krepitev politike gledanja televizije v družinskem krogu ter drugih ukrepov, namenjenih izobraževanju in ozaveščanju,

▼ M1

- upoštevanje izkušenj, pridobljenih na tem področju v Evropi in drugod, ter stališč zainteresiranih strani, kot so izdajatelji televizijskih programov, producenti, pedagogi, medijski strokovnjaki in ustezna združenja.

▼ B

POGLAVJE VI

Pravica do odgovora*Člen 23***▼ M1**

1. Brez vpliva na druge predpise, ki so jih države članice sprejele na podlagi civilnega, upravnega ali kazenskega prava, mora imeti vsaka fizična ali pravna oseba, ne glede na njeno državljanstvo, katere zakoniti interesi, zlasti ugled in dobro ime, so bili oškodovani z navedbo neresničnih dejstev na televizijskem programu, na voljo pravico do odgovora oziroma enakovredna pravna sredstva. Države članice zagotovijo, da dejanskega izvajanja pravice do odgovora ali enakovrednih pravnih sredstev ne ovirajo nerazumni pogoji. Odgovor se predvaja v razumnem časovnem obdobju po tem, ko je bila zahteva zanj utemeljena, ter v terminu in na način, ki ustreza oddaji, na katero se zahteva nanaša.

▼ B

2. Pravica do odgovora ali druga enakovredna pravna sredstva morajo biti na voljo v zvezi z vsemi izdajatelji televizijskih programov pod jurisdikcijo države članice.

3. Države članice sprejmejo ukrepe, potrebne za vzpostavitev pravice do odgovora ali drugih enakovrednih pravnih sredstev ter določijo postopek, po katerem se takšno pravico ali pravno sredstvo uresničuje. Poskrbijo zlasti za to, da je na voljo zadosten časovni presledek ter da so postopki takšni, da lahko pravico ali enakovredna pravna sredstva primerno uresničujejo tudi fizične ali pravne osebe, ki bodisi prebivajo ali imajo registrirane dejavnosti v drugi državi članici.

4. Zahtevek za uresničevanje pravice do odgovora ali enakovrednih pravnih sredstev se sme zavrniti, če takšen odgovor glede na pogoje iz prvega odstavka ni upravičen, če bi pomenil kaznivo dejanje, če bi s tem izdajatelj televizijskega programa postal odgovoren v skladu s civilnim procesnim pravom ali če bi z njimi prekoračili pravila javne spodobnosti.

5. V zvezi s postopki se uporablja določba, po kateri se je možno pri sporih v zvezi z uresničevanjem pravice do odgovora ali enakovrednih pravnih sredstev pritožiti.

▼ M1

POGLAVJE VI a

Odbor za stike*Člen 23a*

1. Pod pokroviteljstvom Komisije se ustanovi odbor za stike. Sestavljajo ga predstavniki pristojnih organov držav članic. Predseduje mu predstavnik Komisije, sestaja pa se bodisi na njegovo pobudo ali na željo delegacije države članice.

2. Naloge tega odbora so:

- (a) spodbujanje učinkovitega izvajanja te direktive z rednimi posvetovanji o vseh praktičnih problemih, ki bi se pojavili med njeno uporabo, še zlasti med uporabo člena 2, in o vseh drugih zadevah, pri katerih je koristna izmenjava izkušenj;
- (b) dajanje mnenj na lastno pobudo ali mnenj, ki jih zahteva Komisija v zvezi z uporabo določb te direktive s strani držav članic;

▼ M1

- (c) vzpostavljanje foruma za izmenjavo pogledov o tem, katerim zadevam je treba posvečati pozornost v poročilih, ki jih morajo države članice oddajati v skladu s členom 4(3), o obsegu posameznih študij iz člena 25a, o vrednotenju ponudb zanje ter o študiji sami;
- (d) razpravljanje o izidu rednih posvetovanj, ki jih ima Komisija s predstavniki televizijskih organizacij, producentov, potrošnikov, proizvajalcev, izvajalcev storitev in sindikatov ter umetniških ustvarjalcev v širšem smislu;
- (e) omogočanje izmenjave informacij med državami članicami in Komisijo o stanju in spremembah regulative na področju storitev razširjanja televizijskih programov, pri čemer se upoštevajo avdiovizualna politika Skupnosti in relevantna dogajanja na tehničnem področju;
- (f) preučevanje vsakega pojava, ki se pojavi znotraj sektorja in za katerega se zdi, da bi bilo o njem koristno izmenjati stališča.

▼ B

POGLAVJE VII

Končne določbe*Člen 24*

Na področjih, ki jih ta direktiva ne ureja, direktiva ne vpliva na pravice in dolžnosti držav članic, izhajajočih iz veljavnih konvencij, ki urejajo telekomunikacije in razširjanje programov.

Člen 25

1. Države članice sprejmejo zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev s to direktivo, najpozneje do 3. oktobra 1991. O tem takoj obvestijo Komisijo.
2. Države članice predložijo Komisiji besedila temeljnih predpisov nacionalne zakonodaje, sprejetih na področju, ki ga ureja ta direktiva.

▼ M1*Člen 25a*

Kakor določa člen 4(4), bo pred 30. junijem 2002 izvedeno nadaljnje ocenjevanje. V njem se bo upoštevalo neodvisno študijo o vplivih, ki jih imajo zadevni ukrepi na ravni Skupnosti in na nacionalni ravni.

Člen 26

Komisija najpozneje 31. decembra 2000 in za tem vsaki dve leti poda Evropskemu parlamentu, Svetu in Ekonomsko-socialnemu odboru poročilo o uporabi te tako spremenjene direktive in da po potrebi predloge za njeno prilagajanje dogajanjem na področju razširjanja televizijskih programov, zlasti v luči najnovejših tehnoloških dosežkov.

▼ B*Člen 27*

Ta direktiva je naslovljena na države članice.